
rechtspersoonlijkheid op het gebied van het volkenrecht niet te ontzeggen. Zo werd in de praktijk koninklijk verlof gevraagd en verleend tot het aannemen van pauselijke ridderorden, wat betekende dat men in die gevallen de H. Stoel nog steeds als soeverein beschouwde.

Met betrekking tot art. 67, tweede lid van de grondwet, was de wet tot regeling van het toezicht op de onderscheiden Kerkgenootschappen van toepassing op de Nederlandse aartsbisschop en bisschoppen, maar werkte 'als territoriale wet niet buiten de Nederlandsche grenzen. Te haren aanzien is het ambt van Kardinaal eene vreemde waardigheid.' Dat betekende dat de regering in principe geen bemoeienis had met een kardinaal. Mocht de paus verlof vragen om Van de Wetering tot kardinaal te benoemen, dan lag het in de lijn van de Nederlandse praktijk de gevraagde bewilliging te verlenen. Bij de regering kon daartegen uit een 'doelmatigheidsoogpunt geen bezwaar bestaan'.³⁴

De conclusie van de nota was dat het landsbelang geen nadelen zou ondervinden wanneer Nederland een kardinaal zou krijgen. Sterker nog, zo bleek uit het vervolg, er waren belangrijke voordelen aan verbonden. Volgens de ambtelijke nota was het gebruikelijk dat de paus bij katholieke regeringen polste of een beoogde (kroon)kardinaal een *persona grata* was bij de betreffende regering. Wellicht kon de vertrouwelijke vraag van dr. Cuypers of de voorgenomen benoeming Harer Majesteit aangenaam zou zijn beschouwd kunnen worden als een polsen van de Nederlandse regering, net zoals dat gebruikelijk was in het diplomatieke verkeer bij het benoemen van een gezant.

Natuurlijk ging de vergelijking met katholieke regeringen niet helemaal op. 'De Kroonkardinalen behartigen bij den Pauselijken Stoel en bij de Pauskeuze de belangen van hun land. Ten aanzien van eene niet-Katholieke Regeering kan evenwel van eene dergelijke vertegenwoordiging der politiek-religieuze belangen van den Staat als zoodanig geen sprake zijn. Waar echter de Heilige Stoel eene wereldmacht vormt zal het toch misschien der Nederlandsche Regeering niet geheel onverschillig zijn, wie de Nederlander is, die geroepen wordt om aan het rechtstreeksch bestuur der Heilige Roomsche Kerk deel te nemen. Eenmaal benoemd zal hij – zij het niet in de hoedanigheid van Kroon-kardinaal – toch niet nalaten als goed vaderlander de politiek-religieuze belangen van de Katholieke Nederlanders en daarmede onrechtstreeks van geheel het land op gepaste wijze daar te behartigen, waar zulks door zijne Kardinaals-waardigheid mogelijk zoude blijken.'³⁵

Over de protocollaire bejegening van een kardinaal werd de Minister van Buitenlandse Zaken, R. de Marees van Swinderen geraadpleegd.³⁶ Hij liet een verzoek om informatie uitgaan naar

³⁴ Ibidem, [4-7].

³⁵ Ibidem, [8-9].